

EDITORIAL

".....Totes les dones són nostres....de qui som?"

Com deia, cada matí aquest anunci d'un programa de ràdio m'esquitxa els ulls. *Totes les dones són nostres*

!, és a dir vostè estimadíssima lectora, i les seves filles, i la seva mare, i la seva àvia, i aquella amiga que viu en un altre barri, i la desconeguda del carrer, i la venedora del mercat, i la primera tinent d'alcalde i la senyora Marta Ferrusola, i la Marina Rossell, que estrena disc, i la Isabel-Clara Simó, que acaba de publicar un llibre,

La veïna

, que m'ha fet passar mitjanit en vetlla de tant que m'ha atrapat, i les monges benedictines, i les assistentes socials, i la mare d'un amic meu, que fa dotze anys que viu en una cadira de rodes, i les infermeres, totes, totes les dones som..., de qui som?, del programa de ràdio, de la professional que duu el programa de ràdio? De l'emissora? A qui pertanyem.

Metafísica pura la d'aquest anunci. Som d'algú, algú ens poseeix, algú ens té ben atrapades. I nosaltres, nascudes ingènues, encara no ho sabíem. Havíem passat molts anys fent llengots a tota mena d'amos però aquest, ai, se'n va escapar. I l'anunci em persegueix. Durem una marca al maluc esquerre i no en sn'haurem adonat? No, no deu ser un error. No volien dir això. El que passa és que aquell qui ha redactat l'anunci és un ésser mé sesperançat que el mateix Ulisses

i viu amb la il·lusió que totes les dones som d'ell. Potser ni val la pena decebre'l." (28.12.1990)

Aquest fragment que m'he permès reproduir que porta data del 1990, pertany al llibre *Un pensament de sal, un pessic de pebre*

. Dietari obert 1990-1991 de la col·lecció Biografies i memòries d'Edicions 62. Barcelona novembre 1992. I que recull tot un seguit d'articles publicats en el diari Avui i que són una mostra clara del pensament de

Montserrat Roig

i de les seves vivències personals a l'entorn de tot allò que conformava l'actualitat, que l'interessava i que a vegades l'angoixava i que ella, com poques persones va saber traduir en aquests escrits.

Gràcies a la Iniciativa de l'Associació de Dones Periodistes de Catalunya i la col·laboració del Col·legi de Periodistes, va tenir lloc el dia 13, dia en què la Montserrat hauria complert 70 anys, un acte d'homenatge i de record a la seva figura emmarcada en totes aquelles activitats que ella va conrear i, en especial la literatura i el periodisme, sense oblidar el teatre, la narrativa i l'assaig. Qui no recorda encara, amb emoció les seves entrevistes a la TV o el seu valuós i inestimable llibre sobre els camps d'extermini nazi, per citar-ne un que va commoure a l'opinió pública d'un país que vivia encara en una democràcia jove?. Tot un encert aquest acte de les professionals del periodisme ja que la memòria de les institucions només es recorda de qui li interessa i de qui li convé.

He reproduït part d'aquest text perquè en el decurs de l'acte, moderat per **Mª Àngels Cabré**, hi van prendre part

Rosa Montero

Neus Ràfols

de l'ADPC, i

Roger Sempere

, un dels seus fills, i una nodrida representació d'amigues i amics en la fila zero, va sorgir la pregunta, en més d'una ocasió: Què hi diria ara la Montserrat a....? Només calia anar a la prestatgeria i recórrer a algú dels seus llibres per trobar-hi resposta. No és que jo només trobés aquest...és que la vessant feminista i periodística de la Montserrat va estar sempre en tots aquells moviments en què la veu de les dones començava a fer-se sentir. I nogensmenys la Montserrat quan vam decidir presentar una candidatura únicament de dones a les primeres eleccions que van tenir lloc al Col·legi de Periodistes el 1991 i ja greument malalta, va voler tancar la llista amb el seu nom. No és estrany, doncs, que avui i aquí en l'acte en què l'ADPC va voler recordar-la, recordèssim i valoressim que en la posta en marxa de l'ADPC l'any 1992 el seu record hi va ser molt present. Com ho és en el Col·legi de Periodistes on el seu Centre de Documentació porta el seu nom.

Montserrat Roig (Barcelona 1946 -1991)

Escrit per Montserrat Minobis. La Independent
dijous, 16 de juny de 2016 14:33

En escriure aquestes ratlles a La Independent volem fer bandera d'una petició que també va ser expressada per tothom i, en especial per la periodista i escriptora Rosa Montero: la reedició de les seves obres. No podem deixar en l'oblit la seva extensa i important obra per a la generació actual i les pròximes. Ella forma part indiscutible i valuosa de la nostra literatura i de la lluita pels drets de les dones.